

Till Jord- och skogsbruksministeriet

Ärende: Utlåtande med anledning av revideringen av lag om fiske 2014

Utlåtandet lämnas av Henrik Lundberg, adress Busö, 10600 Ekenäs och Catharina Lundberg-Niinistö ägare till 2848 ha enskilt vattenområde.

Utlåtande

Sammandrag

- Den allmänna fiskerätten skall inte utvidgas.
- Det är inte nödvändigt och motiverat att kommersiella fiskare, fiskeguider och fritidsfiskare skall ha tillgång till alla vattenområden.
- Högsta förvaltningsdomstolen tog i sitt beslut, givet 10.06.2011 liggare 1546 s. 21, ställning till fiskeområdenas rättsliga status genom att slå fast att "... Ett fiskeområde är en lagstadgad offentligrättslig sammanslutning om vilken bestäms i lag om fiske och som enligt ovan nämnda lagmotiv kan jämföras med myndigheter.
- Vattenägarens fiskerätt är en ursprunglig rätt och skall särskiljas från yrkesfiskets och fritidsfiskets rättigheter.
- Äganderätten till ett vattenområde med tillhörande fiskerätt är inte mera säregen eller speciell än den till äganderätten av ett markområde hörande jakträtten som ingen någonsin ifrågasatt. Att något är en speciell eller special rättighet innebär inte att det är fritt fram att frånta ägaren hans rätt.
- Vattenägaren skall inte betala lika stor avgift för sitt fiske som fritidsfiskarna betalar för handredskapsfisket.
- Ägarens rättigheter till fisket i sitt vattenområde minskar i samma mån som övriga fiskares rättigheter utökas. Därför skall ägaren även kompenseras och ersättas till fullt belopp för minskade rättigheter.
- Spö som används vid mete och pilkfiske skall inte vara lämpat för handredskapsfiske.
- Staten skall inte bestämma priset för fiskerätt. Det hör till ägarens grundlagsenliga rätt att själv bestämma priset vid överlåtelse av fiskerätt.
- Såväl handredskapsfiskare, fiskeguider och kommersiella fiskare skall betala marknadsvärdet för sina rättigheter. Fritidsfiskarna minst 100 € /kalenderår, fiskeguiderna minst 2000 € / år. Vattenägaren är inte en social institution, om Riksdagen /Staten anser att avgifterna på sociala grunder bör vara lägre skall

staten ersätta vattenägarna med mellanskillnaden.

- Staten/ Forststyrelsen som vattenägare skall inte ha större rättigheter än andra vattenägare.

- Kriterierna för när arrendeavtal/avtal om upplåtande av fiskerätt kan hävas / uppsägas skall lindras.

- Den som ansöker om fiskerätt från NTM- centralen skall pålitligt kunna visa att han/hon inte nått överenskommelse med vattenägaren.

- Före det att NTM- centralen beviljar tillstånd skall tillståndsområdets vattenägare höras.

- Tillstånd för fiske skall träda i kraft först när det vunnit laga kraft. Före det skall inte ges god tros skydd.

Detaljer och motiveringar

1 §. Vattenägarens fiske i egna vatten nämns inte alls i motiveringarna, enbart fritids- och yrkesfiske,

4§ pt 6. Vid mete skall endast användas ett sådant spö som inte lämpar sig för handredskapsfiske.

Motivering: Det blir omöjligt att övervaka fisket om lagförslaget godkänns i föreslagen form då det är enkelt att byta från agnkrok till bete. Dessutom har grundlagsutskottet för godkännandet av mete och pilkfiske som avgiftfritt fiske som kriterium framhållit att spöet inte skall lämpa sig för handredskapsfiske.

4 § pt.7. Det spö som används vid pilkfiske skall inte lämpa sig för handredskapsfiske.

Motivering: se pt.6.

4 § pt.10. Vattenägaren skall inte betala samma avgift vid fiske som fritidsfiskare utan endast en avgift som motsvarar fiskevårdens andel.

Motivering: Vattenägaren är innehavare av fiskerätten i sitt vattenområde vilket vattenlösa fritidsfiskare inte är. Förslaget strider mot rättsprinciperna och kränker ägarens grundlagsenliga rätt.

5 §. Lagförslagets ordalydelse skall utgå. Ordalydelsen i nuvarande lag (1982/286) 5 § om fiskerätt skall bibehållas.

Motivering: Grunden för fiskerätten är äganderätten till vattenområdet. Lagförslagets text innebär att den urgamla fiskerätten som ingår i äganderätten fråntas ägaren. Lagförslagets text innebär dessutom att ägarens grundlagsenliga och skyddade fiskerätt överförs från ägaren till Riksdagen som sedan godtyckligt kan besluta om hur mycket av den man ger till ägaren.

6 §. Fiskerätt enligt särskilda grunder utesluter inte vattenområdets ägare från fiske i ett område som omfattas av rättigheten ,som även kan bestå av ett servitut, en viss plats eller

en viss typ av redskap eller fiske under en viss tid av året. Fördelningen av fiskerätten mellan områdets ägare och innehavaren av fiskerätt enligt särskilda grunder på basen av mantal enligt 43 § är fel då endast landområdet påverkade mantalsstorleken, vattenområden beskattades enligt andra regler.

7 §. Bestämmelserna utgör en utvidgning av den allmänna fiskerätten då strömmingsfiske med spö skulle tillåtas

Spö som används vid mete och pilkfiske samt strömmingsfiske skall inte vara lämpat för handredskapsfiske. Hänvisar till motiveringarna under 4 § ovan. Dessutom hänvisar jag till grundlagsutskottets betänkande 8/ 1996 rd där utskottet konstaterar "*att en allmän rätt till handredskapsfiske kan bli sådan att den kränker ägarens rätt till sin egendom, till en normal skälig och förnuftig användning av sitt vattenområde ...*" Utvidgningen av fiskerätten med strömmingsfiske kränker ytterligare ägarens rätt. Grundlagsutskottet konstaterade även att pilkfiske avgiften var behövlig för vården av fiskevattnen. Strömmingsfisket skall, om det införs, omfattas av samma regler som gäller för handredskapsfisket.

9 §. Staten som vattenägare ges större rätt än privata vattenägare att besluta om tillstånd för fiske.

Forststyrelsen/staten skall inte i sina enskilda vattenområde ha större rätt än andra vattenägare att besluta om vattenområdena och om vem som får fiska där.

11 §. I lagtexten eller i motiveringarna behöver intas bestämmelse om att varken Jordlegolagens eller Jordabalkens bestämmelser om lega (arrende) kan åberopas gällande arrendering av fiskerätt. Då formkraven enligt motiveringarna är riktgivande borde överenskommelsen ges ett annat namn än arrende. Det är i själva verket fråga om ett avtal om upplåtande av fiskerätt för viss tid.

13 §. NTM-centralen skall **inte** ges rätt att bevilja tillstånd för kommersiellt fiske.

Lagförslaget strider mot egendomsskyddet i grundlagen. Det är endast ägaren som har kompetens att avgöra när ett vattenområde lämpar sig för yrkesfiske.

Om denna rätt trots allt ges NTM- centralen skall sökande kunna pålitligt visa att han inte nått överenskommelse med ägaren. Tillstånd får inte beviljas om ägaren själv är kommersiell fiskare eller har gett tillstånd åt en kommersiell fiskare från tidigare. Tillstånden skall vara personliga och inte ge möjlighet för den som erhållit tillstånd att använda "fiskedrängar". Ägaren skall höras då NTM- centralen fastställer tillståndsvillkor. Bestämmelserna när ett avtal kan hävas skall vara lindrigare än grov för att verkligen ge möjlighet att återkalla ett avtal där motparten bryter mot ingånget avtal.

14 §. Avgifterna skall inte grunda sig på prisuppgifter införda i vård och nyttjande planen.

Avgifterna skall grunda sig på en överenskommelse mellan ägaren och den kommersiella fiskaren enligt gängse marknadsekonomiska pris och indexjusteras.

Motivering: En vård och nyttjande plan är i kraft tio (10) år. På den tiden hinner

marknadsvärdet ändras och dessutom påverkas ersättningens belopp av en fortlöpande inflation. Vid fastställandet av ersättningen skall även beaktas ägarens kostnader för vattenområdet inkluderande vård av fiskbestånden och ett avkastningsvärde för att täcka kostnaderna för köpet av vattenområdet. En kommersiell fiskare har ingen skyldighet och kostnader för att vårda vatten och fiskbestånd och inköp av vattenområde utan endast rättigheter att mot ersättning utnyttja vattenområdet.

15 §. NTM- centralens tillstånd skall vinna laga kraft före det tillämpas.

Motivering: Om tillståndet inte vinner laga kraft men kommersiella fiskaren hunnit skaffa sig utrustning och påbörja fisket så föreligger risk för att utrustningen blir oanvänd. Anskaffad utrustning ger dessutom fiskaren extra stöd vid överklagat beslut då han kan påvisa att NTM-centralens tillstånd att inleda verksamheten trots besvär gjort att han handlat i god tro.

16 §. Mom 2: Det skall räcka med att lagtexten nämner försummar att betala ersättning för kommersiellt fiske. Upprepade gånger innebär minst 2- 3 års ersättningar. Texten sanktionerar underlåtenhet att betala ersättning och kan medföra civilrättsligt förfarande för ägaren för att få ut sin ersättning.

18 §. Mom 4: Fisketurismföretagaren/fiskeguiden skall årligen betala en avgift om 2000 € som ersättning till vattenägarna för den ekonomiska nytta han har av tillståndet för sin verksamhet för att motsvara marknadsvärdet av den. Fisketurismföretagare skall ändras till fiskeguid .

Motivering: Vattenägaren har, på grund av att avgiften satts så låg som 100 €, ingen möjlighet att göra avtal med en fiskeguid till ett högre pris än 100 € av vilket 24 % dessutom skulle utgöra MOMS.

Fisketurismföretagare är ett vidsträcktare begrepp än fiskeguid och innebär att företagen inte själv behöver fungera som fiskeguid utan kan flere fiskeguider, drängar, i sin tjänst.

Fisketurism företagaren behöver inte vara Finländsk medborgare, han kan finnas i något EU land och anställa fiskeguider för sin verksamhet.

Fiskeguiderna behövde aldrig visa för ministeriet att de försökt få tillstånd (i verkligheten hade de inte en försökt) av vattenägarna utan ministeriet godtog deras påståenden utan att höra vattenägare och vattenägarorganisationer.

20 §. NTM- centralerna skall åläggas att i sin verksamhet även beakta vattenägarnas ställning och intressen.

22 §. Indelning i fiskeriområden. Lagens formulering i mom. 4 "innehavare av fiskerätt" innebär att även enskilda fritidsfiskare skall höras. Här krävs en precisering att hörandet gäller vattenägare och kommersiella fiskare.

23 §. HFD har i sitt beslut 10.06 2011, liggare 1546, sida 21 slagit fast att ett fiskeområde är en "lagstadgad offentligrättslig sammanslutning om vilken bestäms i lag om fiske och som

enligt ovan nämnda lagmotiv kan jämföras med myndigheter”. Fiskeområdet är således inte att betrakta som en allmännyttig förening som det påstås i lagförslaget. En lagstadgad offentlighetsrättslig sammanslutning jämförd med myndigheter har och kan ha andra uppgifter än en allmännyttig förening.

25 §. Mom. 2, pt.1 , 2 och 3: Rätten till företrädare vid fiskeriområdets allmänna möte skall sänkas från 100 ha till 50 ha. Förslaget om 100 ha försätter vattenägarna i en alltför ojämlig ställning.

Pt. 4 mom. 1 skall gälla endast centralorganisationer för yrkesfiske och vattenägare. Fritidsfiskets landsomfattande organisationer ingen representant utan istället en gemensam representant för lokala fritidsfiskeorganisationer verksamma inom fiskeområdet. Lokala yrkesfiske organisationer (fiskargillen) en gemensam representant. Graderingen av vattenområden: varje vattenområde som omfattar över 2000 ha 4 röster. Landsomfattande miljöorganisationer skall inte ha rätt till en sakkunnigföreträdare (vem bedömer sakkunskapen?) med närvaro och yttranderätt. Om miljöorganisationer överhuvudtaget skall ha närvarorätt skall det vara en representant för lokala miljöorganisationer.

27 §. Fiskeriområdets styrelse skall kunna ha högst 10 st. medlemmar samt dessutom högst 4 st. suppleanter.

Motivering: Då fiskeriområdena kommer att växa i storlek är det motiverat att ha 10 st. ordinarie styrelsemedlemmar för bibehållandet av områdets lokalkännedomen inom styrelsen. Några av kustfiskeområdena har haft 10 ordinarie medlemmar. Det har fungerat bra, vart 3:dje år väljs 4 medlemmar, de övriga åren 3 medlemmar.

32 §. Regionala samarbetsgruppen är ett överflödigt och onödigt organ som endast tillför byråkrati och fördröjer beslutsfattandet.

Om samarbetsgruppen trots allt inrättas skall den även ha vattenägarrepresentanter. Vattenägarna känner bäst till lokala förhållanden och utgör dessutom en part i samarbetsgruppens åtgärder.

35 §. Planen för nyttjande och vård skall även beakta vattenägarnas intressen och rättigheter. Vattenägaren har skyldighet att vårda fiskbestånden. Då skall han även ha rätt och möjlighet att höras vid uppgörandet av planerna. Planerna skall även beakta grundlagen för att förhindra att vattenägarnas rättigheter kränks.

Kostnaderna för uppgörandet av planerna skall ske med statliga medel.

36 §. NTM- centralerna ges en säregen dubbel roll då de skall ge riktlinjer och direktiv om hur nyttjande- och vårdplanen skall utformas och även godkänna planen. Förslaget strider emot rättsliga principer om åtskillnad av maktbefogenheter. NTM- centralernas uppgift skall vara att laglighetsgranska planerna samt godkänna dem om de inte innehåller olagligheter. Genom grundandet och medlemsskap i föreningen Kalatalousjohtajat ry har

NTM- centralernas fiskerichefer genom uttalanden i föreningens namn om utformningen av lag om fiske försatt sig i en situation där deras objektivitet att avgöra ärenden kan ifrågasättas.

Till mom. 3 pt. 4 skall tilläggas fiskevårdsersättningar för mete och pilkfiske samt ersättningar för fiskeguidernas verksamhet.

37 §. Förhållandena varierar längs kusten och även inom ett fiskeriområde. Utgångsläget skall vara vård av lokala fiskstammar samt även en bedömning av hur stor belastning de tål. Fiskbestånd och fiskstammar är inte en outtömlig resurs. Det finns ett kritiskt gränsvärde för fiskstammars minsta storlek. Om det underskrids kan en fiskstam kollapsa. Det är nödvändigt att tillämpa försiktighetsprincipen då forskningen för det mesta släpar efter 5- 10 år.

Mom. 3. Förslaget att inte betala ut verksamhetsbidrag till fiskeriområdet som straff skall slopas. Det skulle innebära förvaltningskaos om fiskeriområdesverksamheten avbryts. Dessutom ger det möjlighet till godtycke från NTM- centralen.

Mom. 4. Åtgärderna i 53, 54, 57, 66, och 70 § är av den arten att de kräver beredning och hörande av parter varför de kräver en separat handläggning. Förslaget kränker grundlagsrättigheter och förbiser förvaltningslagen. Det skulle ge NTM- centralen diktatoriska fullmakter.

38 §. Saknas bestämmelser om maximal handläggningstid av planer vid NTM- centralen. Bestämmelsen är nödvändig för undvikande av oskäligt långa behandlingstider.

39 §. Sanktionerna för underlåtenhet att vidta åtgärder skall slopas. Paragrafen är grundlagsstridig och kräver grundlagsenlig behandling om den inte avlägsnas. Den ger möjlighet till godtyckligt förfarande från NTM- centralens sida.

För övervakningen behövs medel då den är kostnadskrävande. Det skall i stället stadgas om att NTM- centralen beviljar medel för övervakning av fisket. Hotet mot vattenägaren är av den arten att det åsidosätter ägarens grundlagsskydd. Ministeriet skänker fiskerätten åt fritidsfiskare, fiskeguider och yrkesfisket inte enbart i Finland utan inom hela EU utan att ägaren har någon möjlighet att påverka dessa beslut. Samtidigt åläggs ägaren grava sanktioner om han inte vårdar fiskbestånden så att alla dessa grupper kan fiska och överexploatera fiskbestånden i hans vattenområden.

Förutom en reell ersättning för själva fisket är det nödvändigt att dessa grupper av fiskare skall betala en ersättning för att ägarens avkastning av och tillgång till sin egendom reduceras i samma mån som använder gruppernas rättigheter utökas.

40 §. Vattenägarna saknar möjlighet att påverka utformandet av planen då de inte getts medlemskap i fiskerisamarbetsgruppen eller möjlighet att påverka dess beslut som förklarats utgöra beredning och som sådan inte ens är överklagbart. Trots det skall vattenägarna svara för planens genomförande. NTM- centralen ges rätt att påtvinga fiskeriområdet åtgärder i planen mot dess vilja trots att de inte går att genomföra och sedan driva igenom sanktioner

mot fiskeriområdet och vattenägarna för underlåtelse att verkställa planer. **Detta är inte längre demokrati utan diktatur.**

41 §. Innehavaren av fiskerätt åläggs att svara för att fisket ordnas. I verkligheten ges fiskerättsinnehavaren inte längre varken rätt eller möjlighet att ordna fisket. Riksdagen ger rätt till fritt handredskapsfiske, rättighet åt fiskeguidar att för egen ekonomisk vinning utnyttja ägarens vattenområden och fiskerätt åt kommersiella fiskare, NTM- centralen beslutar om vårdplaner för fiskbestånden, allt utan att ägaren kan påverka besluten som i allra högsta grad inbegriper ordnandet av fisket.

Lagförslaget ger inte vattenägaren möjlighet att ordna fritidsfisket, fiskeguidernas verksamhet och i praktiken inte heller yrkesfisket.

43 §. Det är endast möjligt att bestämma fiskeförmån i skiftade vatten enligt mantal om förmånen utan begränsningar får användas i en annan fastighets hela vattenområde. Ändå måste det i så fall stadgas om att den högst kan utgöra hälften av den totala förmånen i vattenområdet.

Styrning och begränsning av fisket

46 §. Vid handredskapsfiske skall användas krokare utan hullingar för att undermålig fisk **möjlighast oskadad kan släppas levande tillbaka i vattnet.**

48 §. Det skall vara möjligt att lämna ankaren, linor och bojar på plats då en storryssja avlägsnas från sin plats för rengöring och torkning eller reparation och avsikten är att efter utförda åtgärder sätta ut den på samma plats.

Motivering: En laxfälla (typ av storryssja) kräver minst 14 ankaren med linor och bojar. Det kan utgöra en- två dagars arbete att ta bort dem och sätta ut dem tillbaka.

49 §. Vattenägaren skall fortsättningsvis ha rätt att använda effektiva fångstredskap vid fiske i egna vattenområden.

Motivering: Vattenägarens rätt att använda effektiva fiskeredskap härleder sig från ägarens historiska och urgamla rätt till fisket i sitt vattenområde och att sälja fångsten. Begränsningar i den rätten är grundlagsstridig.

50 §. Den allmänna fiskerätten och fritidsfisket skall vika för ägarens fiske och bruk av sitt vattenområde.

53 §. Fiskeområdena är inte offentligrättsliga föreningar. De är lagstadgade offentligrättsliga sammanslutningar som kan jämföras med myndigheter. Se **HFD beslut 10.6.2011 liggare 1546 s. 21.** HFD:s ställningstagande innebär att fiskeriområden har behörighet att fatta beslut angående användning av vissa fångstredskap eller ett visst fiskesätt, inrättandet av fredningsområden och besluta om knutavstånd.

Bestämmelsen i mom.2 skall även kunna tillämpas om fiske från en bro till underliggande vattenområde **medför fara för samfärdseln över bron.**

54 §. Möjligheterna till begränsningar är urvattnade.

Mom.1. "NTM-centralen *kan* inom ett visst vattenområde"... . För att ge verkliga möjligheter måste kan ersättas av **skall**.

Pt 1 .Osedvanligt skall tas bort ur texten för att ge möjligheter till begränsningar.

Till begränsningarna skall läggas pt.6 och pt.7

Pt.6. Till begränsningarna skall läggas *för att trygga havsfåglars häckning under häckningstiden.*

Pt.7. Till begränsningarna skall läggas *för att förhindra störning av strandbosättning och turismverksamhet med uthyrningsstugor i skärgården.*

Motivering: Sjöfågelhäckningen störs då handredskapsfisket sker från land och från båtar längs stränderna vid häckningsplatserna. Sedan handredskapsfisket blev fritt 1997 har det visat sig att bestånden av alla sjöfågelarter försvagats sedan dess. En bidragande orsak till det är att häckningen störs genom att handredskapsfiskare inte aktar sjöfågeln häckning. Det är inte motiverat att belasta polis och domstolar med brottsanmälningar gällande störningar då det kan åtgärdas genom att i lagen ge möjligheter till begränsningar. Handredskapsfisket behöver inte ha tillgång till alla vattenområden, det måste ges verkliga möjligheter att förhindra störningar då ett allmänt påpekande inte beaktas av fritidsfiskets utövare.

57 §. När NTM- centralen har för avsikt att införa regleringar för redskap och längdmått för fiskarter skall fiskeriområdenas åsikter höras och även beaktas.

65 §. Lagförslaget har begreppet "**älvmykning**" som utgångspunkt för avstånd vid begränsning av fisket utanför älvars utlopp i havet. Lagförslaget saknar stadgande om hur platsen för en älvmykning skall fastställas. Det är ofta svårbestämt att avgöra när en älv eller en å övergår från fåra till mynning. För undvikande av godtycke och mannamån från NTM-centralens sida så måste det i lagen ges hänvisning till hur och av vem det skall fastställas var en älv övergår från fåra till mynning. Noggrann fastställelse av var mynningen är har betydelse då fiske förbjuds inom ett visst område som anges i ett längdmått från älv/å – mynningen ut mot öppnare vatten. Under år 2013 har yrkesfiskare bötfällts för att de fiskat för nära en åmykning trots att ingen fastställelse av var åmynningen börjar har utförts.

78 §. Vattenägaren skall i ingen händelse för fiske i egna vatten betala samma avgift som fritidsfiskare. I motiveringarna sägs att avgiften uppbärs för att främja fiskerinäringen. Det är således inte längre en avgift som skall kompensera vattenägarna för handredskapsfisket. Grundlagsutskottet konstaterade i sitt utlåtande 1996 att ett av kriterierna för införande av fritt handredskapsfiske att de medel som kommer in från handredskapsfiskeavgiften skall delas ut till vattenägarna. Lagförslagets text avlägsnar grunden för införandet av fritt

handedskapsfiske Detta styrks även då avgiften sägs vara av skattenatur. En kompenseringssavgift är ingen skatt.

Det skall fortsättningsvis vara två avgifter, en fiskevårdsavgift som alla betalar om 30 € och en handedskapsavgift om 70 €

82 § mom.2. Gränsen för när ett belopp delas ut till vattenägaren skall sänkas till **50 €**.

Lagförslagets gräns om 100€ kränker ägarnas rättigheter till en likvärdig behandling enligt grundlagen och strider mot likhetsprincipen.

81 §. Belastningarna från mete och pillfiske skall fortsättningsvis tillsammans med handedskapsfiskets belastning beaktas vid fördelning av vattenägarersättningarna. Då såväl utgifter för uppbörd som upprätthållande av sju st. register skall bekostas av de uppburna medlen så förutsätter det även en högre avgift än föreslagna 35 €.

82 §. Fördelningen av avgiftsmedel.

Fördelningen av influtna medel till vattenägarna kan inte basera sig på en inskrivning av fördelningsgrunderna i vård- och nyttjandeplanen. Gränsen för när medel kan delas ut skall sänkas till **50€**.

Motiveringar: Vård- och nyttjandeplanen skall vara i kraft 10 år. Under tio års tid kan de

grunder som låg som grund för fördelningen ändra radikalt. Fördelningsgrunderna skall såsom i nu gällande lag slås fast årligen.

En gräns om 100 € för när medel betalas ut till vattenägaren försätter ägarna i en ojämbördig ställning vilket strider mot grundlagen och jämlikhetsprincipen. Därför skall gränsen sänkas till **50 €**.

83 §. Förslaget om att vattenägarna årligen skall lämna behövliga uppgifter för utbetalning av ersättningar medför en väsentligt utökad byråkrati och arbetsbörda för fiskeriområdet. Dessutom kommer det aldrig att fungera. Enligt nuvarande praxis lämnar ägarna efter den första anmälan endast in anmälan om arealerna eller ägo förhållanden förändrats. Det fiskeriområdet skulle behöva är gratis tillgång till lantmäteriuppgifterna över vattenägarna inom fiskeriområdet. Kostnaderna för tillgång till lantmäteriets register är för höga för att kunna användas kontinuerligt.

Motivering: Det har i praktiken visat sig att ägarna inte reagerar med att lämna in en första ansökan men nog då förändringar sker. Lagförslaget om att årligen lämna uppgifter medför ökad byråkrati, ökad arbetsbörda och ökade kostnader för fiskeriområdet i synnerhet som vattenägarnas antal ökar då fiskeriområdena förstoras.

Det skulle även medföra påminnelsebrev till vattenägarna Det kommer att röra sig om 500-1000 brev per fiskeriområde årligen att kontrollera. Nuvarande förfarande som använts

enligt Lag 281/1931 är mindre tidskrävande och medför mindre byråkrati än ministeriets förslag.

84 §. Motiveringarna till paragrafen framhåller att *”bestämmelsen behövs för att lätta på den oskäligen administrativa börda som förvaltningen av medlen i dag medför för fiskeområdena”*... . Av mångårig praktisk erfarenhet kan undertecknad intyga att nuvarande förfaringssätt med deponering i länskassan /regionförvaltningsverket inte utgör någon oskäligen administrativ börda för fiskeområdena så som det framhålles i motiveringarna.

86 §. De tillstånd vattenägaren beviljar och även de tillstånd NTM- centralen beviljar skall vara personliga. De skall inte gå att överföra på 3:dje person. Om det är i företagsform och företagaren inte själv bedriver fiske skall han få ha högst en (1) ”fiskedräng”.

Motivering: Det system lagförslaget innehåller ger ett fiskeföretag möjlighet att anställa ett obegränsat antal ”fiskedrängar” som utför det fysiska fisket. Användningen av ”fiskedrängar” medför en betydligt större exploatering av vattenområdets fiske resurs än en enskild fiskares fiske. Därför måste ett företags fiske även begränsas till en (1) fysisk fiskare.

87 §. Även kommersiella fiskare av klass II skall ha rätt till lättnad i bränsleskatten och möjlighet till fiskeriförsäkring. Vattenägaren skall alltid ha rätt att sälja sin fångst.

Vattenägaren skall alltid ha rätt om han så önskar att registrera sig som kommersiell fiskare av minst II klass.

Motivering: Ett annorlunda förfaringssätt sätter fiskarena i en alltför stor ojämlikhet mellan

klass I och II. En vattenägare som av andra orsaker är momspliktig skall även ha möjlighet att bedriva binärings eller säsongsfiske i sitt eget vattenområde.

90 §. Vattenägaren skall alltid ha rätt att sälja fångsten av fiske i egna vattenområden. Detta **härleder sig från äganderätten till vattenområdet. Ägarens fiske utgör inte fritidsfiske.**

93 §. Mom.1 pt.7. Det är helt obefogat att registret över fiskeövervakare även skall innehålla ett fotografi av övervakaren. Det räcker med att övervakarens namn och födelsetid utan socialskyddssignum.

Motivering: Hänvisar till **Grundlagens 10 §** och **Personuppgiftslagens** bestämmelser om sekretess. Dessutom nämner lagförslaget motiveringar ett otal ändamål för vilka uppgifter från register som även innehåller personuppgifter skulle lämnas ut. Risken är därför stor att utlämnade personuppgifter från register kan missbrukas.

109 §. Vattenägaren skall ha rätt att såväl granska fritidsfiskares som fiskeguiders tillstånd då de påträffas i hans vatten samt att omhänderta olovliga och olagliga redskap på sitt vattenområde.

Motivering: Dessa rättigheter härleder sig från äganderätten och rätten att råda över sin egendom. Detta är en grundlagsenlig rätt och innebär inte utövandet av offentlig makt.

Samma rättigheter har även markägaren när det gäller jakt som bedrivs på hans område, (jaktlagen 88 §) utan att det anses utgöra utövande av offentlig makt. Vattenägaren har åtalsrätt gällande målsägande brott vilket även inbegriper olagligt och olovligt fiske. Övervakningsbestämmelserna omintetgör denna rätt då ägare förvägrats granskningsrätt.

123 §. Här borde nämnas hur och när delfåendet anses ske gällande beslut som fiskeriområdet fattat. Dessutom borde nämnas om besvärshöjningen till behörig förvaltningsdomstol är beroende av ett nytt beslut av fiskeriområdet på basen av omprövningsbegäran eller om besvär till förvaltningsdomstolen är möjligt utan användandet av omprövningsmöjligheten. Vidare borde klargöras om lag om fiske skall anses som en speciallag i förhållande till allmänna lagbestämmelser i andra lagar.

Enligt lagförslaget ger betald avgift rätt till handredskapsfiske i hela landet. Hur vidsträckt (geografiskt) är rätten att begära omprövning av beslut?

Under nu gällande lag har det hänt att HFD bortsett från stadgade fataljetider och ansett att besvärstiden börjat först vid den tidpunkt då personen fått vetskap om ett fattat beslut. För beslutfattandet inom fiskeriområdet borde det finnas en verklig bakre tidsgräns efter vilken omprövningsyrkande eller besvär inte längre går att anföra.

Busö 30.01.2014

Henrik Lundberg

Catharina Lundberg-Niinistö